

σπάθην και με αίρνιδιον κίνησιν, ἔσχισε τὴν κοιλίαν του ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Οὕτως ἡ σκληρὴ εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς εἶχε προσκαλέσῃ δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ τὸ χαρακίρι, ἡ τρομερὰ ἰαπωνικὴ αὐτοκτονία... Ἀπὸ ἐν ἡ δύο λεπτά ὅλοι εἶχαμεν ἀμυδρὰν συναίσθησιν ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ ἀλλὰ μᾶς εἶχε καρφομένους τὸ αὐξάνον ἐνδιαφέρον τοῦ δράματος. Διὰ νὰ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τὸν χαινοτικὸν ἐκεῖνον παροξυσμὸν τῆς περιεργείας, ἐδέχθη ἡ θεὰ τῆς χαινούσης ἐκείνης πληγῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐχύνοντο ἤδη τὰ ἐντόσθια τοῦ ἀθλήου.

Αἱ κυρίαι ἔβαλαν μεγάλας φωνάς. Ἡ Νάνσυ ἔπεσεν ἀνάσκειλα εἰς τὸ κάθισμά της ἀναίσθητος. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ὤρμησαν ἐπὶ τῆς ἐξόδου διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν τρομερὰν ἐκείνην θυσίαν. Ὁ κρατῶν τὴν σπάθην ἀκόλουθος μὲ ρυθμικὸν βῆμα ἐπροχώρει ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀνεγίνωσκε πάντοτε—τὸ τελεταρχικὸν βιβλίον λέγει μὲ ποῖον πόδι ὁ ἐκτελεστής πρέπει νὰ κινήσῃ διὰ νὰ δώσῃ τὸ κτύπημα τῆς χάριτος—καὶ ὑψῶν τὸν βραχίονα ἐτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ. Ὁ Μίλτον ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λεκάνης καὶ περίμενε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἐσχον τὸ εὐτύχημα νὰ ἀποσπᾶσω τὸ ξίφος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀκολούθου.

Ἀπερίγραπτος θόρυβος ἐπηκολούθησε. Ὁ ἰάπων ἐπάλαιο, θέλων νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τιμητικὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν. Ὁ Μίλτον ἰκέτευε νὰ τὸν ἀποτελειώσουν. Ὁ κρατῶν τὸ βιβλίον διεμαρτύρετο ἐντόνωσιν.

«Εἶναι τὸ ἀρακίρι, ἡ δυνατὸν εὐγενεστέρα συνήθεια! Ἐφώναξε.

— Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, ἄς μὲ δέσουν αὐτοὺς τοὺς ἀρακίριδες μὲ τὰ κορδόνια τῶν παραπετασμάτων, ἂν δὲν καθήσουν στὰ καλά των! ἔλεγεν ὁ Βόθουελ ἡδὴ ἐξετάζων τὸν πληγωμένον, τὸν ὅποιον διὰ τῆς βίας ἐξήπλωσε κατὰ γῆς καὶ τὸν ὅποιον στιβαροὶ βραχίονες ἐκράτουν ἀκίνητον. Φέρτε με πανιὰ καὶ κρὺ νερὸ καὶ θὰ τὸν ράψω ἀμέσως» προσέθετε προετιμάζων τὰ ἐργαλῖα του.

Ἐτρεῖξαν εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον. Ἐξάπλωσαν τὸν Μίλτον εἰς μίαν κλίνην, ραμένον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀργότερα, παστομένος ὡς μούμια μὲ ἀρωματικὰ, ἀνεχώρησε διὰ τὴν χώραν τῶν ὀνείρων.

«Ἐλπίζετε νὰ τὸν σώσετε; ἠρώτησα τὸν ἱατρὸν.

— Καὶ διατί ὄχι; ἀπήντησε γελῶν. Τὰ πάν-

τα εἶναι δυνατὰ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀντιτηπτικοὺς ἐπιδέσμους. Θὰ καταντήσῃ νὰ ἀνοίγωμεν τὴν κοιλίαν διὰ μίαν ἀπλὴν κακὴν χώνευσιν δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ κλείσωμεν μιὰ σπαθιά... τὰ ἔντερα εὐτυχῶς δὲν πειράχθηκαν».

Τὴν παρεπιούσαν ὁ Μίλτον ἦτο ἐκτὸς κινδύνου· ἡ θεραπεία ἤρχισε καὶ τῷ ἔστειλαν ἐπανορθωτικὴν ἐπιστολὴν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς λέσχης. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐορτὴν τῶν σπαθίων ἀπὸ τὸ σήμερον ὅπου τὴν εἶχομεν διακόψει.

Ὅσον διὰ τὴν Νάνσυ, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τοσοῦτον ἥρωϊσμόν καὶ ἀναμφιδόλως λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν κοινὴν ἡμῶν ἀπόφασιν, ἀπεφάσιζε νὰ τῇ δώσῃ ὁ ἱατρός, συγκατετέθη νὰ γίνῃ κυρία Ζαραμάγια.

Μόλις ὁ πληγωμένος ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξέλθῃ ἔγινεν ὁ γάμος. Παράνυμφοι ἦσαν οἱ τέσσαρες παρευρεθέντες εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ «Λυκείου» κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ τραγικοῦ τούτου ἔρωτος. Ὁ εὐτυχὴς Μίλτον ἔσχε τὴν χαρὰν νὰ ἀκούσῃ ἐκεῖνο νὰ ἐσπέρας τὴν πενθεράν του, τὴν ἄξιοπρεπὴ κ. Κοῦμπερ νὰ τὸν εἰπῇ ὅτι εἶναι σωστὸς εὐπατρίδης. Εἴθε, διὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν εὐτυχίαν, νὰ εἶναι μέχρι τέλους, τῆς αὐτῆς γνώμης.

(Κατὰ μετάφρασιν Ν.)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΑΡΕΛ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἀπ' οὗ περάσῃ κανεὶς δύο ἢ τρεῖς ἐσπέρας ἀληθμονήτους πρὸς τινι, ὅσον εὐγενεὶ τοσοῦτον καὶ ὑποχρεωτικὴ οἰκογενεὶς καὶ κατόπιν ἀναχώρησιν μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐνθύμησιν τῆς πῆγας, εἰς τῆς ὁποίας τὸ κόψιμον ἔλαβε μέρος, λησμονῶν οὕτω ὅτι κατὰ τὴν παρχμονὴν τῆς πρωτοχρονίᾳς ἦτο μακρὰν τῆς ἰδίης αὐτοῦ οἰκογενεῖας, στενοχωρεῖται εὐρισκόμενος αἴφνης ὁλομόναχος εἰς Πέραν, ὅπου εἶναι ξένος. Στενοχωρεῖται τόσο ὥστε, μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τι σινοδήποτε ξενοδοχεῖον τῆς μεγάλης ὁδοῦ, βαρυθυμεῖ καὶ λέγει καθ' ἑαυτόν· «—ἀπόψε τί θὰ κάμω; —Ἀπόψε τί θὰ κάμῃ ὁ ξένος; ἀπλούστατον· θὰ κοιμηθῇ ἐνωρίς. Καὶ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς ὕδνης ἐσπερινῆς ὥρας λαμβάνει τὴν πρὸς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἄγουσαν ἀλλ' αἴφνης, διερχόμενος ἐξωθεν τοῦ κήπου τῆς Δημαρχίας, ἵσταται πρὸ τῶν θεατρικῶν εἰδοποιήσεων τοῦ κ. Κοστοπούλη, ὅστις πρόκειται νὰ διδάξῃ τὸν Διάβολον τῶν Παρισίων, καὶ, μὲ τὴν ἀλήθειαν,

ἀφ' οὗ πρόκειται περὶ δικθόλου, εἰσέρχεται, λαμβάνει ἐν εἰσιτήριον καὶ λησμονῶν τὴν προτέραν ἀπόφασιν εὐρίσκεται καθήμενος ἀπέναντι τῆς σκηνῆς καὶ περιμένει νὰ ὑψωθῇ ἡ αὐλαίκα. Ἐν τῷ μεταξύ περιεργάζεται τοὺς περὶ αὐτόν.

Βεβαίως δὲν θὰ εἴπωμεν τίποτε νέον, λέγοντες ὅτι ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ ἀμοιρεῖ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. μετὰς λέξεις ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως οὔτε τὴν πλουσίαν περιωπικὴν τάξιν, οὔτε ἄλλους κατέχοντες περίθλαστον κοινωνικὴν θέσιν. Ἐννοοῦμεν ἀνθρώπους δυνάμενους νὰ ταρπῶσι μετὰ λόγου ἐκ τοῦ θεωμένου δράματος. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ περιφρονῶσι τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν καὶ, ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ περιφνεῖς ἐσπάνιζον κατὰ τὴν χθελινὴν παράστασιν. Ἀπὸ τοῦ ὑπερφύου ἀντήχει ἡ κραυγὴ «ζύστου γέρω» ἡ παρόμοιον τι, τὴν ὁποίαν ὑπεδέχετο ὁ γέλως τῶν θεατῶν ὁλοκληροῦ τοῦ θεάτρου, μὴ ἐξαίρουμένων οὐδ' αὐτῶν τῶν τῆς πρώτης σειρᾶς, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκεται μᾶλλον εἰς θεάτρον σκοτεινῆς τινος ἐπαρχίας ἢ εἰς ἐν ἐκ τῶν καλλιτέρων θεάτρων τῆς πρωτευούσης. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ὁ σεβασμὸς τοῦ μέρους καὶ τοῦ ἀτόμου, εἶναι πιστεύομεν, πολὺ μεγάλητος. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν αἰρετοὶ ἡ αὐλαίκα καὶ ἡ τάξις ἀποκαθίσταται.

Τὸ δράμα καλὸν ἢ κακὸν ἐπειδὴ εἶναι ξένον ὁ Ἕλληνας κριτικὸς δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκφέρῃ ἐπ' αὐτοῦ κρίσεις ἂν δὲν θέλῃ διὰ τοῦτο ἐπιχειροῦμεν νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα συνοπτικῶς τὸν σκελετὸν τοῦ δράματος ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐκταθῶμεν περισσότερον ἐπὶ τῶν ἐντυπώσεων ἡμῶν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ὑποκριτὰς. Διότι αὐτοὶ μᾶλλον μᾶς ἐνδιαφέρουσι.

Ἡ Μαρκεσία Ἀππιάνη (μία μαρκεσία οἰαδήποτε) ἀπέκτησεν ἐξ ἔρωτος κόρην τὴν Ἰωαννίαν, τὴν ὁποίαν, γενομένη ἢ ἐννοουμένη τοῦ βασιλέως, βρόφος διατάσσει νὰ φονεῖται ὁ ἀκόλουθος αὐτῆς Πέτρος. Ὁ Πέτρος κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐκτελεῖ τὴν παραγγελλίαν τῆς κυρίας του καὶ πληγώσας μόνον τὸ βρόφος εἰς τὸν βραχίονα, τὸ ἐγκαταλίπει πρὸ θύρας τινός, ἥτις ἔτυχεν νὰ εἶναι ἡ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀδελφάντου Μαρκέλλου. Ὁ Μάρκελλος ἦτο παιδίον καὶ ἀνδρωθεὶς ἠγάσθη τῆς Ἰωαννίας ἥτις ἄγνωστον διατὶ εἶναι τυφλὴ, καὶ ἀντηγαπήθη ὑπ' αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸν Μάρκελλον τοῦτον ἡγάπησεν ἐπίσης ἡ μήτηρ τῆς Ἰωαννίας Μαρκεσία Ἀππιάνη ἥτις προχωρεῖ μέχρι τοῦ ἐγκαλῆματος ὅπως ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Μαρκέλλου, διατάσσει δηλονότι τὸν ἀκόλουθόν τῆς Πέτρον νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ὁ Πέτρος τὸ ἐπραξεν ἐνῶ ὁ Μάρκελλος μετέβη εἰς τῆς Μαρκεσίας ὅπως τῷ παραδώσῃ περιδέραιον ὅπερ τῷ εἶχε παραγγεῖλαι κατὰ τινα ἐσπέραν καθ' ἣν ἐδίδετο παρ' αὐτῆς χορὸς καὶ φέρεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρκεσίας. Ὁ Μάρκελλος ἐπιστρέφων καὶ μὴ εὐρίσκων πλέον τὴν Ἰωαννίαν ὑποπειθεῖς τὴν Μαρκεσίαν διότι αὕτη προσεπάθησε προηγουμένως δι' ὑποσχέσεων νὰ τὸν

ἀποσπάσῃ τῆς Ἰωαννίας, ἐγείρει σκάνδαλον ἐν πλήρει χορῷ εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο προσκεκλημένος ὁ κόμης τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ὁ ἄλλως Ραούλ. πρῶτον ἐραστὴς τῆς Μαρκεσίας καὶ τῷ ἦτο τῆς Ἰωαννίας, τὸν ὁποῖον ἡ Μαρκεσία γενομένη ἐννοουμένη τοῦ βασιλέως κατώρρωσε μετὰ τὸν ὑποτιθέμενον γόνον τοῦ παιδίου νὰ ἀπομακρύνῃ τῶν Χριστιανῶν εἰς Σενεγάλην. Ὁ κόμης τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ παρίσταται ὡς μάχος γνωρίζων τὸ παρελθόν τὸ παρόν καὶ τὸ μέλλον ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐπωνυμία Διάβολος. Ἐνῶ λοιπὸν κατὰ τὸ σκάνδαλον, οἱ μὲν προσκεκλημένοι γελῶσιν, ὁ Μάρκελλος ἐκτελεῖ καὶ ἡ Μαρκεσία ἀρνείται ὅτι ἤρπασεν τὴν Ἰωαννίαν, ὁ κόμης τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ τὴν διαψεύδει παραδίδων ἐκ τινος παρακειμένου δωματίου τὴν Ἰωαννίαν εἰς τὸν Μάρκελλον. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῶν τελευταίων τούτων μετὰ τὴν στέψιν ὁ κόμης ἐπιχειρῶν, νὰ θεοαπεύσῃ τὴν Ἰωαννίαν τῆς τυφλότητός της, ἐπειδὴ ἦτο καὶ ἱετρός, μένει μόνος μετ' αὐτῆς καὶ τὴν ἀποκοιμίζει. Ἀλλ' ἡ Μαρκεσία ἀντεκδικουμένη τὸν κόμητα κατηγορεῖ αὐτόν εἰς τὸν λαόν ὡς δηλητηριαστήν καὶ ἐπιτυγχάνει νὰ κλείσῃ αὐτόν εἰς τὴν Βαστίλλην. Καθ' ἣν στιγμὴν λοιπὸν ὁ κόμης ἐπρόκειτο νὰ ἀφουπνίσῃ τὴν Ἰωαννίαν τοῦ ληθαργικοῦ της ὕπνου συλλαμβάνεται διὰ τοῦ Πέτρου ὅστις θραύει τὸ σιτήριον φυλίδιον, τὸ δίδον τὴν ζωὴν. Ὁ Μάρκελλος διὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Μαρκεσίας εἰσάγεται εἰς τὴν Βαστίλλην ὅπως φονεύσῃ τὸν κόμητα νομίζων αὐτόν ὡς δηλητηριασάντα τὴν Ἰωαννίαν ἐκεῖ δὲ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ὅτι αὐτὸς ὁ κόμης εἶναι καὶ πατὴρ τῆς Ἰωαννίας. Ἐκεῖ ὁ Παππλὸν τὸ κομικὸν πρόσωπον τοῦ δράματος παρουσιάζεται φέρον σχοινίον ὅπως ὁ κόμης δραπετεύσῃ ὁ Πέτρος φονεύεται, ὁ Μάρκελλος καὶ ὁ κόμης διαφεύγουσι τῆς Βαστίλλης. Ἔρχεται μόνος ὁ κόμης εἰς τῆς Μαρκεσίας ζητῶν τὴν Ἰωαννίαν ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὴν ὡς ὦν ὁ πρῶτος ἐραστὴς της. Ἡ Μαρκεσία ἀρνείται νὰ ὑποδείξῃ ποῦ ἔχει τὴν κόρην της, ὡς μὴ γνωρίζουσα ποῦ αὕτη εὐρίσκεται τοῦ Πέτρου φονευθέντος, ὅτε παρουσιάζεται ὁ Παππλὸς, ὁ ἐκ μηχανῆς θεός, ὅστις τὴν ὑποδεικνύει. Οὕτω ἡ Ἰωαννίνα ἀφουπνίζεται ἰαθεῖσα τῆς τυφλότητός της, ἀντιπαρίσταται πρὸς τὴν Μαρκεσίαν, ὅτε δὲ ἐκείνη, μετανοήσασα, διὰ νὰ τὴν ἀσπασθῇ λέγει ὅτι εἶναι μήτηρ της ὁ κόμης δι' ὑποβολῆς τὴν καθιστᾷ παράφροναν. Καὶ οὕτως ἐπέρχεται ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος ἀποθνησκούσης τῆς Μαρκεσίας, ἐνῶ ὁ μὲν κόμης ἐπιλέγει ὅτι τὸ θεῖον ἐξεδικήθη ἡ δὲ Ἰωαννίνα ὅτι ἐσυγχώρησε.

Καὶ ἤδη ἔλθωμεν εἰς τοὺς ὑποκριτὰς. Ἡ κυρία Καρδουβίλλη, ὡραία ἀπὸ σκηνῆς, εἶναι αὕτη ἡ προσωποποίησις τοῦ «ἀλλοῦ βρόχει» ὅταν τῇ ἀφηγηται ὁ μετ' αὐτῆς συνομιλῶν κόμης τὸ παρελθόν της ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει. Νομίζει τις ὅτι περὶ πάσης ἄλλης πρόκειται ἢ περὶ αὐτῆς τῆς ἰδίᾳς· τὸ αὐτὸ πράττουσι καὶ οἱ παρευρισκόμενοι προσκεκλημένοι καὶ οἱ κ.

Πρόκος (διοικητής τῶν Παρισίων) Γεωργαντζῆς (ἐπὶ-
-ότης τῆς Βατρωνῆς). Θωμάδης (βαρώνος τοῦ
"Ορνέστ). Καὶ νὰ διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν
Καρδοβίλλη, τότε ἡ συγκινεῖται καὶ προσέχει
ὅταν τῆς τὸ εἶπῃ ὁ ὑποβόλεις. Καὶ ἀκούοντες
αὐτὴν ἐνθουσιάζονται ἄκοντες πνευματώδη φίλην, ἣτις
ἔλεγε πρὸς ἄλλην φίλην τῆς διὰ νὰ τὴν πειράξῃ ἐκ-
τελοῦσαν ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου τεμάχιον τι τοῦ
Βετχόθεν «—εἶναι καὶ νὰ θυμαίω;—» Ἐκτός
δὲ τούτου ἡ ἀπαγγελία τῆς κυρίας Καρδοβίλλη ἤχει
ψευδῶς εἰς τὰ ὅσα τοῦ ἀκροαμένου καὶ ἐν γένει ἡ
προσποίησις παρ' αὐτῇ εἶναι διόλου ἀπίθανος. Οὕτως
ἀντικυβανταὶ τις τὴν κυρίαν Καρδοβίλλη καθ'
ὅταν τὴν διακρίαν τοῦ δράματος καὶ μόνον περὶ τὰ
τέλη εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν κατορθώνει.—ἐπὶ
τέλους!— νὰ μεταδῶτῃ ἡμῖν τὸ οἶγος τῆς καλλι-
τέχνιδος ὅταν παραφρονούσα καθ' ὑποβολὴν καὶ
νομίζουσα ὅτι βλέπει πρὸ αὐτῆς τὸ μνημα τῆς θυ-
γατρὸς τῆς ἐκφυλλίζει τὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀνθο-
δέσμην. Ἀτυχῶς τότε μόνον χειροκροτεῖ τις ἄκων
τὴν ἡθοποιόν.

Ὁ κύριος Γκούζας ὡς κόμης τοῦ Ἀγίου Γερμα-
νοῦ ἐπιτυγχάνει περισσώτερον τῆς κυρίας Καρδοβί-
λλης. Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῇ ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶναι πλή-
ρης καὶ καταστρέφει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πάθους διὰ
τῶν συνήθων στομφοδῶν καὶ πελωρίων φωνῶν. Οἱ
ἡθοποιοὶ μας πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ
ἀπελπισία ἡ λύπη ἡ χαρὰ, ἡ ἀγανάκτησις καὶ τὰ
παρόμοια ἐλατήρια τοῦ δράματος ἐκφορῶνται καὶ
μεταδίδονται ὅχι μὲ φωνάρας, ἀλλὰ διὰ τῶν πρε-
πόντων χρωματισμῶν τῆς φωνῆς, τῶν μετρίων καὶ
ὅχι δὸν Κισσοτικῶν χειρονομιῶν. Ἀλλως ὁ θεατὴς
αἰσθάνεται ὅτι τὸ πρὸ αὐτοῦ παριστάμενον δρᾶμα
εἶναι προσποιητόν, ἐνῶ ἡ τέχνη ἀπαιτεῖ νὰ λησμο-
νήσῃ ἀκριβῶς οὗτος ὅτι παρίσταται εἰς μίμησιν
πράξεως τελειῶς μετ' ἡθους διδασκομένης.

Τὰ αὐτὰ ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν καὶ διὰ τὸν
κ. Καπαζίδην ὡς Μάρκελλον. Ἀν φυσικώτερον ἐξέ-
φραζε τὴν ἀπελπισίαν του ἐπὶ τῷ ὑποτιθεμένῳ θα-
νάτῳ τῆς Ἰωαννίνας, θὰ μᾶς συνεκίνηε περισσώτερον.
Συνιστῶμεν αὐτῷ νὰ εἶναι φειδωλότερος τῶν δα-
κρύων καὶ τῶν ἐν τούτοις πνιγμένων φωνῶν.

Ὁ κύριος Στρεματόπουλος ὡς Παπυλλὸν ἐπιτυγ-
χάνει περισσώτερον ὅλων εἶναι τεχνίτης ἀληθῆς
διὰ τὰ κωμικὰ μέρη. Οὐχ ἥττον καλλιτέρας θὰ
ἦτο νὰ ἐλησμένει καὶ οὗτος καθ' ὁλοκληρίαν τὰ
συνήθη ἀτυχῇ λογοπαίγνια διὰ τῶν ὑποίων ἢ πα-
λαιὰ σχολὴ προσεπέθει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γελάσωμεν.
Ἀλλὰ καὶ τούτων κάμνει σπανίαν χρῆσιν, τοῦθ' ὅπερ
εἰρήσθω πρὸς ἐπαινὸν του, εἶναι ἐν μέγα βῆμα πρὸς-
τὴν πρόδον.

Ὅσον ἀπορᾷ εἰς τὴν κυρίαν Πρόκου, δὲν ἡδυνήθη-
μεν νὰ σχηματίσωμεν ἀκριβῆ περὶ αὐτῆς ἰδέαν, τοῦ
μέρους αὐτῆς ἐν τῷ χθελισμῷ δρᾶματι ὅντος ἄκων

παθητικοῦ. Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ τὸ πράξωμεν προ-
σεχῶς.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ὁ ἀνχινώστης κατάνοι ὅτι αἱ
ἐντυπώσεις ἡμῶν εἶναι ἥμισυ καλῶν καὶ ἥμισυ κακῶν.
Καὶ ἀναφερόμενός τις εἰς τὰ
ἐν γένει, σκέπτεται τὸ αὐτὸ περὶ πάσης ἄλλης. Ἀλ-
λὰ τίς πταίει; Ἀρὰ γε οἱ ἡθοποιοὶ; Ἀρὰ γε
ἀκροατήριον; Τὸ τελευταῖον τοῦτο, καθ' ὅσον ἡμεῖς
τοῦλάχιστον νομίζομεν. Διότι πῶς θέλετε νὰ ἔχωμεν
ἡθοποιούς, ἂν οὐ δὲν ἔχομεν ἀκροατήριον, ἂν οὐ
τοῦτο, εἴ που ὑπάρχει, προτιμᾷ νὰ μεταβῇ εἰς καμ-
μὴν ἰταλικὴν ἢ γαλλικὴν σχολαρχίαν, μόνον καὶ
μόνον διότι δὲν εἶναι ἰδική μας; Ὁ εὐρωπαικὸς
παρ' ἡμῖν πνίγει πᾶσαν πρόδον. Ἀλλ' ἂν τὸ ἐν-
νοήσουν οἱ κύριοι, ὅσοι προφασίζονται τὴν ἀτεχνίαν
τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς καὶ δὲν πηγαινουσιν εἰς τὰ
θέατρά μας. Δὲν θὰ ἔχωμεν ποτὲ ὑποκριτὰς ἐάν δὲν
ἀποκτήσωμεν ἀκροατήριον, καὶ κατὰ συνέπειαν ποτὲ
δὲν θὰ ἔχωμεν θεάτρον.

Καὶ οὕτω λοιπὸν ὁ ξένος ὁ ἐξερχόμενος τοῦ θεά-
τρον, ὅπως λησμονήσῃ ὅτι εἶναι ξένος μετὰ ξένων,
ἐνθυμεῖται καὶ πάλιν γλυκύτερον τὰς ὥρας, ἢς διήλ-
θε παρὰ τινι φιλικῇ οἰκογενείᾳ, ἣτις εὐγενῶς πάνυ
τὸν ἐξένισεν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὴν εὐάρεστον
ὁσμὴν τῆς πρωτοχρονιάτικης πῆλτης καὶ ἀπερ-
χόμενος νὰ κοιμηθῇ, μετὰ εὐλαβίαν συγκινήσεως
ἐπέυχεται καὶ πάλιν, ἀλλὰ τὴν φρονὴν ταύτην μό-
νος ἐν τῇ ὁδῷ, ἀπέναντι τῆς βαθείας χαιμερινῆς νυ-
κτός, διὰ τοὺς ξενίσαντας αὐτόν, ὁμαλόντων εὐ-
δαιμόνων. Καὶ μετ' ὀλίγον κατκαλίνεται ἐν τῇ
εὐγνωμοσύνῃ τῆς καρδίας του.

Α. Σημειώσεις.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶναι κατὰ ἄνθρωποι ποῦ λὲς κ' ἔδωσαν
χωριστοχάρτι στὴν εὐγένεια καὶ στοὺς καλοὺς
τρόπους κα' ὅταν διοῦν κανένα ἄνθρωπο μὲ
καλοὺς τρόπους καὶ εὐγένεια παθαίνουν καὶ
κάμουν ὅτι παθαίνει καὶ κάμνει ἐκεῖνος ποῦ
χώρισε τὴ γενναία του καὶ τὴ διὰ ὕστερα σάλ-
λουσὺ πλεονό: ζουλεύει πρῶτα, κ' ὕστερα ἢ
τὴ βρῖζει ἢ τὴν περιγελά.

Γιὰ τὰ κάμη κατὰ γερὰ τοῖχο δὲν τοῦ
φθάνουν μόνε πέτρες, χρειάζεται καὶ λάσπη.
Θὰ πῆς πῶς οἱ Πελασγοὶ μόνε μὲ πέτρες ἐ-
κτεῖλαν τὰ τείχη των... μὰ τί πέτρες θεόρατες!

ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

Τύποις Κ. Ζηβίδου καὶ Σας, ἐν Γαλιτσῇ.